

18 Μαρτίου 2014

Ορθόδοξη Πίστη και Ζωή. (Ένα φωτισμένο κείμενο από φωτισμένους Αγιορείτες Πατέρες για την κρισιμότητα της εποχής μας)

[Γενικά](#) / [Άγιον Όρος](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Ο γερο-Ευθύμιος καταγόταν από το χωριό Γομάτι της Χαλκιδικής και ξεκίνησε την μοναχική του ζωή από την Ιερά Μονή Κωνσταμονίτου. Έζησε στην καλύβη των «Αγίων Βαρλαάμ και Ιωάσαφ» στην Αθωνίτικη Βίγλα, μία γνήσια μοναχική ζωή. Σχεδόν σε πλήρη απομόνωση. Σπάνια δεχόταν επισκέψεις. Ακόμη και αν χτυπούσες πολύ δυνατά την πόρτα.

Συχνά εξέπληττε τους πατέρες και τους προσκυνητές με τις «τρέλες» του. Ζούσε σαν σχεδόν άγνωστος-ανύπαρκτος για τους περισσότερους. Οι κοσμικοί συγγενείς του επίσης, είχαν χάσει κάθε επικοινωνία μαζί του. Δεν

τους έγραφε. Ούτε και με την αδελφή του Αικατερίνη είχε αλληλογραφία, αν και υπήρχε πολύ αδελφική αγάπη και συμπόνια μεταξύ τους. Όσο ήταν ακόμη στον κόσμο, εκείνη τον βοηθούσε στα ζώα με πολλή προθυμία. Όμως, αφότου έγινε μοναχός, της φερόταν και αυτής σύμφωνα με τα μοναχικά θέσμια.

Τόση ήταν η έλλειψη επικοινωνίας με τους δικούς του, που για κάποιο διάστημα, από λανθασμένη πληροφορία, η αδελφή του έγραφε το όνομά του στα «ψυχοχάρτια» μαζί με τους «κεκοιμημένους».

Η αποξένωση από όλους για χάρη του Χριστού μας- η ξενιτεία- είναι μεγάλη αρετή. Βοηθάει πολύ στην αμεριμνία και στο «απερίσπαστον». Χωρίς αυτά δεν κατορθώνεται καθαρά προσευχή και σωστή εσωτερική καρδιακή εργασία. Ο Γέροντας τα γνώριζε αυτά από τις μελέτες του στα Πατερικά βιβλία (Φιλοκαλία, Ευεργετινός). Πολλές φορές έκανε τον θυμωμένο, τον θιγμένο, τον παρεξηγημένο... Το αποτέλεσμα ήταν οι περισσότεροι να τον αποφεύγουν ως «παράξενο».

Ο Επίσκοπος Ροδοστόλου Χρυσόστομος τον περιγράφει ως εξής:

«Παράξενος άνθρωπος... Δεν δεχόταν κανένα επισκέπτη στην Καλύβη του... Στο μονοπάτι ,αν τον συναντούσες υπήρχε πιθανότητα να πιάσεις κουβέντα μαζί του. Έτσι όμως και τρύπωνε στο καλύβι του ,καλύτερα να τον θεωρούσες πεθαμένο.Πολλές φορές έκανε το σαλό με τέτοιο πειστικό τρόπο, που πολλοί πίστευαν πως είναι στ'αλήθεια.

Ερχόταν τα Σαββατοκύριακα και τις μεγάλες γιορτές στη Λαύρα για θεία μετάληψη και έψαλλε μελωδικότατα στις αγρυπνίες. Λέγανε πως κοσμικός ,εκτός από καλός τραγουδιστής ,ήτανε και άριστος μουσικός οργανοπαίκτης.....Στη Λαύρα και στα πανηγύρια έτρωγε του σκασμού, για να τον βδελύτωνα και να τον κατηγορούν ως κοιλιόδουλο.Ενώ εμείς ξέραμε πολύ καλά ,πώς στο καλύβι του

εκτός από αγιορείτικο τσάϊ, παξιμάδι και ζάχαρη, που έπαιρνε σαν ανταμοιβή και ευλογία για το ψαλτικό του από την Λαύρα, δεν υπήρχε τίποτε άλλο. Χιλιοπαλωμένα τα ρούχα του, γυαλιστερά από την λέρα το ράσο του, το ζωστικό και το κουκούλι του. Φορούσε και μια σκούφια ξέβαφη, πολλών δεκαετιών, που ίσως ήταν εκείνη που του φόρεσαν στην μοναχική του κουρά το 1952...και κάποια παπούτσια ,που ήταν απορίας άξιον πως δεν τούφευγαν από τα πόδια... Πολλοί τον θαύμαζαν για την αρετή του, την νηστεία του, τον αναχωρητισμό του και αρκετοί επεδίωξαν να γίνουν υποτακτικοί του, αλλά δεν το κατόρθωσαν ».

Ένας απ' αυτούς ήταν και ο θεολόγος Τριαντάφυλλος Αν....από την Αθήνα.

Συνάντησε κάποια φορά στην περιοχή της Βίγλας τον Γέροντα Ευθύμιο και τον παρακάλεσε να τον πάρει υποτακτικό στην Καλύβη των Αγίων Βαρλαάμ και Ιωάσαφ. Ο Γέροντας στην αρχή τον αποπήρε και του είπε πως δεν θέλει υποτακτικό ούτε μπορεί κάποιος να ζήσει μαζί του. Όμως μετά από συνεχή παρακάλια ,ο γέροντας κάμφθηκε

-Καλά,έλα να δοκιμάσεις και ύστερα βλέπουμε ,του είπε.

Χαρούμενος ο θεολόγος για την συγκατάθεση τον ακολούθησε και άρχισε την προσευχή, την άσκηση , την υπακοή. Όμως το πρόγραμμα του Γέροντος Ευθυμίου ήταν τόσο σκληρό που ο θεολόγος άρχισε να τα βρίσκει «σκούρα». Οι πολύωρες προσευχές και τα κομποσχοίνια, οι πολλές στρωτές μετάνοιες και οι ορθοστασίες, η σχεδόν πλήρεις ασιτίες, τα από τα μεσάνυχτα εγερτήρια ήταν γι' αυτόν πολύ βαριά και δύσκολα.

Έτσι στην πρώτη μετάβαση στην Λαύρα και χωρίς την γνώση και ευλογία του Γέροντα τηλεφώνησε στους συγγενείς του και σε λίγες μέρες κατέφθασαν ταχυδρομικά και κατεπειγόντως αρκετά δέματα με φρυγανιές, όσπρια, ζυμαρικά ρύζια και κονσέρβες.

Τα κουβάλησε στην καλύβα και άρχισε να τα τακτοποιεί.

Είδε ο Γέροντας Ευθύμιος το πρωτοφανές γι' αυτόν θέαμα και ρώτησε τον νεαρό δόκιμο.

-Τι είναι αυτά;

-Μερικά απλά, φτωχικά και αναγκαία πράγματα, Γέροντα, για να έχουμε να τρώμε.

Απομακρύνθηκε αμέσως ο Γερο Ευθύμιος και σε δύο τρία λεπτά επέστρεψε κρατώντας ένα κομμάτι χαρτονιού, που έσχισε από τα κιβώτια με τα τρόφιμα και που τώρα έγραφε πάνω του με κεφαλαία γράμματα: ΜΑΖΕΨΤΕ ΤΑ ΟΛΑ ΚΑΙ ΦΥΓΕ.

Ταράχθηκε ο δόκιμος και σύντομα κατάλαβε το λάθος του. Παρακάλεσε πολύ, έκλαψε. Τσιμουδιά ο Γέροντας. «Μετάνοιες» και «ευλόγησον» και «θα τα εξαφανίσω» ο δόκιμος. Άκρα σιωπή ο ΓέροΕυθύμιος.

Και αντί απαντήσεως, του έδειχνε αποφασιστικά με τεταμένο το χέρι και τον δείκτη του συνέχεια ,προς την ταμπέλα, ενώ ενατένιζε από το παράθυρο της καλύβης του το άπειρο... Έτσι ο νεαρός δόκιμος αποχαιρέτησε την Βίγλα για πάντα.

*Απόσπασμα από την εργασία :‘Αγνωστες διηγήσεις για τους ασκητές της
Αθωνίτικης Βίγλας*

Επιμέλεια έρευνας και κειμένων: πρωτ: Δημήτριος Αθανασίου.

Πηγή: fdathanasiou.wordpress.com